

SPECYFIKACJA TECHNICZNA

ST-B.06

ROBOTY TYNKARSKIE OKŁADZINY ŚCIAN

Nazwy i kody robót według kodu numerycznego słownika głównego Wspólnego Słownika Zamówień (CPV)

Grupa robót

45.4 – Roboty wykończeniowe w zakresie obiektów budowlanych

Klasa robót

45.44 – Roboty malarskie i szklarskie

Kategoria robót

45.44.2- Nakładanie powierzchni kryjących

**PRZEBUDOWA (MODERNIZACJA) BUDYNKU PUBLICZNEGO GIMNAZJUM W PRZYTYKU W
ZAKRESIE CZĘŚCI POMIESZCZEŃ USYTUOWANYCH W POZIOMIE PARTERU**

Spis treści

1.	CZĘŚĆ OGÓLNA.....	3
1.1.	Przedmiot ST.....	3
1.2.	Zakres stosowania ST.....	3
1.3.	Zakres robót objętych ST.....	3
1.4.	Określenia podstawowe.....	3
1.5.	Ogólne wymagania dotyczące robót.....	3
2.	WYMAGANIA DOTYCZĄCE WŁAŚCIWOŚCI WYROBÓW BUDOWLANYCH.....	3
2.4	Płytki ceramiczne ściennie.....	4
2.5	Klej do płytek.....	4
2.6	Zaprawa do fugowania.....	4
2.7	Tynki cementowo wapienne.....	4
3.	WYMAGANIA DOTYCZĄCE SPRZĘTU I MASZYN.....	5
4.	WYMAGANIA DOTYCZĄCE ŚRODKÓW TRANSPORTU.....	5
5.	WYMAGANIA DOTYCZĄCE WYKONANIA ROBÓT BUDOWLANYCH.....	6
5.1	Warunki ogólne.....	6
5.3	Okładziny z glazury.....	6
5.4	Gładzie gipsowe.....	7
6.	KONTROLA BADANIA I ODBIÓR WYROBÓW ORAZ ROBÓT BUDOWLANYCH.....	9
7.	WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRZEDMIARU I OBMIARU ROBÓT.....	10
8.	ODBIÓR ROBÓT BUDOWLANYCH.....	10
9.	SPOSOBY ROZLICZENIA ROBÓT.....	10
10.	DOKUMENTY ODNIESIENIA.....	10
10.1.	Normy:.....	10

PRZEBUDOWA (MODERNIZACJA) BUDYNKU PUBLICZNEGO GIMNAZJUM W PRZYTYKU W ZAKRESIE CZĘŚCI POMIESZCZEŃ USYTUOWANYCH W POZIOMIE PARTERU

1. CZĘŚĆ OGÓLNA

1.1. Przedmiot ST

Przedmiotem niniejszej Specyfikacji Technicznej są wymagania dotyczące wykonania i odbioru robót tynkarskich i okładzinowych przy realizacji zadania pn.: „**Przebudowa (modernizacja) budynku Publicznego Gimnazjum w Przytyku w zakresie części pomieszczeń usytuowanych w poziomie parteru**” wg projektu budowlanego opracowanego przez ARCHITEKT Robert Kornatka

1.2. Zakres stosowania ST

Specyfikacja techniczna jest stosowana jako dokument przetargowy i kontraktowy przy zlecaniu robót wymienionych w punkcie 1.3.

1.3. Zakres robót objętych ST

Ustalenia zawarte w niniejszej specyfikacji mają zastosowanie przy wykonywaniu robót w zakresie robót objętych opracowaniem obejmujące:

- uzupełnienie tynków po skutciu
- wykonanie nowych tynków
- przetarcie tynków
- gładzie gipsowe na ścianach, sufitach
- okładziny z glazury

1.4. Określenia podstawowe

Określenie podane w niniejszej ST są zgodne z obowiązującymi odpowiednimi normami i ST-00 „Wymagania Ogólne”.

1.5. Ogólne wymagania dotyczące robót.

Wykonawca jest odpowiedzialny za jakość wykonania robót oraz za zgodność z ST i obowiązującymi normami. Wykonawca wykona roboty zgodnie z poleceniami Inspektora Nadzoru. Ogólne wymagania dotyczące robót podano w ST-00.00 „Wymagania ogólne”.

2. WYMAGANIA DOTYCZĄCE WŁAŚCIWOŚCI WYROBÓW BUDOWLANYCH

Ogólne wymagania dotyczące materiałów, ich pozyskiwaniu i składowaniu podano w ST-00.00. „Wymagania ogólne” pkt.2.

2.4 Płytki ceramiczne ściennie

- Płytki i płyty ceramiczne prasowane na sucho o małej nasiąkliwości wodnej $E \leq 3\%$. Grupa B I.- PN-EN 176:1996
- Płytki i płyty ceramiczne prasowane na sucho o nasiąkliwości wodnej $3\% < E \leq 6\%$. Grupa B II a - PN-EN 177:1996
- Płytki i płyty ceramiczne prasowane na sucho o małej nasiąkliwości wodnej $6\% < E \leq 10\%$. Grupa B II b.- PN-EN 178:1998
- Płytki i płyty ceramiczne prasowane na sucho o małej nasiąkliwości wodnej $E > 10\%$. Grupa B III.- PN-EN 159:1996

2.5 Klej do płytek

Klej do płytek, cementowy o podwyższonych parametrach, wydłużonym czasie otwartym i zmniejszonym spływie, odkształcalny, Typ C2TE S1 do stosowania wewnątrz i na zewnątrz, na ściany i podłogi

- Klasa reakcji na ogień A2-s1, d0A2fl -s1
- Wytrzymałość złącza- przyczepność początkowa $\geq 1,0 \text{ N/mm}^2$
- Trwałość - przyczepność:
 - po starzeniu termicznym $\geq 1,0 \text{ N/mm}^2$
 - po zanurzeniu w wodzie $\geq 1,0 \text{ N/mm}^2$
 - po cyklach zamrażania i rozmrażania $\geq 1,0 \text{ N/mm}^2$
- Odształcenie poprzeczne $\geq 2,5 \text{ mm}$ i $< 5 \text{ mm}$

2.6 Zaprawa do fugowania

Cementowa zaprawa do spoinowania o podwyższonych parametrach: o wysokiej odporności na ścieranie i zmniejszonej absorpcji wody. Klasa CG 2 W A

- Wytrzymałość na zginanie w warunkach suchych $\geq 3,5 \text{ N/mm}^2$
- Wytrzymałość na zginanie po cyklach zamrażania i rozmrażania $\geq 3,5 \text{ N/mm}^2$
- Wytrzymałość na ściskanie w warunkach suchych $\geq 15,0 \text{ N/mm}^2$
- Wytrzymałość na ściskanie po cyklach zamrażania i rozmrażania $\geq 15,0 \text{ N/mm}^2$
- Skurcz $\leq 2 \text{ mm/m}$
- Odporność na ścieranie $\leq 1000 \text{ mm}^3$
- Absorpcja wody
 - po 30 min $\leq 2 \text{ g}$
 - po 240 min $\leq 5 \text{ g}$

2.7 Tynki cementowo wapienne

Marka i skład zaprawy powinny być zgodne z wymaganiami normy PN-90/B-14501 „Zaprawy budowlane zwykłe”. Przygotowanie zapraw do robót tynkarskich powinno być wykonywane mechanicznie. Zaprawę

PRZEBUDOWA (MODERNIZACJA) BUDYNKU PUBLICZNEGO GIMNAZJUM W PRZYTYKU W ZAKRESIE CZĘŚCI POMIESZCZEŃ USYTUOWANYCH W POZIOMIE PARTERU

należy przygotować w takiej ilości, aby mogła być wbudowana możliwie szybko po jej przygotowaniu, tj. w okresie ok. 3 godzin. Do zaprawy tynkarskiej należy stosować piasek rzeczny lub kopalniany. Do zaprawy cementowo-wapiennej należy stosować cement portlandzki według normy PN-B-19701:1997 „Cementy powszechnego użytku”. Za zgodą Inspektora nadzoru można stosować cement z dodatkiem żużla lub popiołów lotnych 25 i 35 oraz cement hutniczy 25 pod warunkiem, że temperatura otoczenia w ciągu 7 dni od chwili wbudowania zaprawy nie będzie niższa niż $+5^{\circ}\text{C}$. Do zapraw cementowo-wapiennych należy stosować wapno suchogaszone lub gaszone w postaci ciasta wapiennego otrzymanego z wapna niegaszonego, które powinno tworzyć jednolitą i jednobarwną masę, bez grudek niegaszonego wapna i zanieczyszczeń obcych. Skład objętościowych składników zapraw należy dobierać doświadczalnie, w zależności od wymaganej marki zaprawy oraz rodzaju cementu i wapna. Do przygotowania zapraw i skrapiania podłóg stosować można wodę odpowiadającą wymaganiom normy PN- 88/B-32250 „Materiały budowlane. Woda do betonów i zapraw”. Bez badań laboratoryjnych można stosować wodociągową wodę pitną. Niedozwolone jest użycie wód ściekowych, kanalizacyjnych, bagiennych oraz wód zawierających tłuszcze organiczne, oleje i muł. Piasek powinien spełniać wymagania normy PN-79/B-06711 „Kruszywa mineralne. Piaski do zapraw budowlanych”, a w szczególności: nie zawierać domieszek organicznych, mieć frakcje różnych wymiarów, a mianowicie: piasek drobnoziarnisty 0,25-0,5 mm, piasek średnioziarnisty 0,5-1,0 mm, piasek gruboziarnisty 1,0-2,0 mm. Do spodnich warstw tynku należy stosować piasek gruboziarnisty odmiany 1, do warstw wierzchnich - średnioziarnisty odmiany 2. Do gładzi piasek powinien być drobnoziarnisty i przechodzić całkowicie przez sito o prześwicie 0,5 mm.

3. WYMAGANIA DOTYCZĄCE SPRZĘTU I MASZYN

Ogólne wymagania dotyczące sprzętu podano w ST-00.00 Wymagania ogólne.

Wykonawca przystępujący do robót powinien wykazać się możliwością korzystania z elektronarzędzi i drobnego sprzętu budowlanego jak:

- rusztowania
- żuraw okienny
- środki transportowe
- miaszadła
- wiertarki

4. WYMAGANIA DOTYCZĄCE ŚRODKÓW TRANSPORTU

Materiały mogą być przewożone dowolnymi środkami transportu, z uwzględnieniem wielkości dostawy i zabezpieczeniem przed niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi.

5. WYMAGANIA DOTYCZĄCE WYKONANIA ROBÓT BUDOWLANYCH

5.1 Warunki ogólne

Ogólne warunki wykonania robót podano w ST-00.00 „Wymagania ogólne”. Wykonanie robót powinno być zgodne ze specyfikacją.

5.2 Tynkowanie

Przed przystąpieniem do wykonywania robót tynkowych powinny być zakończone wszystkie roboty stanu surowego, roboty instalacyjne podtynkowe, zamurowane przebiecia i bruzdy, osadzone ościeżnice drzwiowe i okienne. Tynki należy wykonywać w temperaturze nie niższej niż +5°C pod warunkiem, że w ciągu doby nie nastąpi spadek poniżej 0°C. W niższych temperaturach można wykonywać tynki jedynie przy zastosowaniu odpowiednich środków zabezpieczających, zgodnie z „Wytocznymi wykonywania robót budowlano-montażowych w okresie obniżonych temperatur”. Zaleca się chronić świeżo wykonane tynki zewnętrzne w ciągu pierwszych dwóch dni przed nasłonecznieniem dłuższym niż dwie godziny dziennie. W okresie wysokich temperatur świeżo wykonane tynki powinny być w czasie wiązania i twardnienia, tj. w ciągu 1 tygodnia, zwilżane wodą. Podłoża tynków zwykłych powinny odpowiadać wymaganiom normy PN-70/B-10100 p.3.3.2. W ścianach przewidzianych do tynkowania nie należy wypełniać zaprawą spoin przy zewnętrznych licach na głębokości 5-10 mm. Bezpośrednio przed tynkowaniem podłoże należy oczyścić z kurzu szczotkami oraz usunąć plamy z rdzy i substancji tłustych. Plamy z substancji tłustych można usunąć 10-proc. roztworem szarego mydła lub wypełniając je lampą benzynową. Nadmiernie suchą powierzchnię podłoża należy zwilżyć wodą. Przy wykonywaniu tynków zwykłych należy przestrzegać zasad podanych w normie PN-70/B-10100 p.3.3.1. Sposoby wykonania tynków zwykłych jedno- i wielowarstwowych powinny być zgodne z danymi określonymi w tabl. 4 normy PN-70/B-10100. Grubości tynków zwykłych w zależności od ich kategorii oraz od rodzaju podłoża lub podkładu powinny być zgodne z normą PN-70/B-10100. Tynki zwykłe kategorii II i III należą do odmian powszechnie stosowanych, wykonywanych w sposób standardowy. Tynki zwykłe kategorii IV zalicza się do odmian doborowych. Tynk trójwarstwowy powinien się składać z obrzutki, narzutu i gładzi. Narzut tynków wewnętrznych należy wykonać według pasów i listew kierunkowych. Gładź należy nanosić po związaniu warstwy narzutu, lecz przed jej stwardnieniem. Podczas zacierania warstwa gładzi powinna być mocno dociskana do warstwy narzutu. Do wykonania tynków należy stosować zaprawy cementowo-wapienne: tynków nienarażonych na zawilgocenie - w proporcji 1:1:4, narażonych na zawilgocenie oraz w tynkach zewnętrznych — w proporcji 1:1:2.

5.3 Okładziny z glazury

Przygotowanie kleju Zawartość worka należy wsypać do naczynia z odmierzoną ilością wody (proporcje podane w Danych Technicznych) i mieszać mieszarką wolnoobrotową z mieszadłem do zapraw, aż do uzyskania jednolitej konsystencji. Rozrobiony klej należy odstawić na 5 minut i ponownie wymieszać. Przygotowany w ten sposób klej należy wykorzystać w ciągu ok. 5 godzin. **Nanoszenie kleju.** Klej należy nanosić na podłoże gładką pacą stalową, a następnie równomiernie rozprowadzić i wyprofilować (możliwie w

jednym kierunku), używając pacy zębatej. Zaleca się najpierw wcierać cienką warstwę kleju w podłoże, a następnie nałożyć grubszą warstwę kleju od razu profilując pacą zębatą. Zaleca się, aby pacą zębatą prowadzić możliwie w jednym kierunku. Na ścianach, zaleca się wyprofilowanie kleju w kierunku pionowym.

Przyklejanie okładziny Po rozprowadzeniu na podłożu klej zachowuje swoje właściwości przez około 30 minut (w temperaturze ok. 23 °C i 55 % wilgotności). W tym czasie należy przyłożyć do niego płytkę i dokładnie docisnąć (powierzchnia styku płytki z klejem powinna być równomierna i możliwie jak największa - min. 2/3 powierzchni płytki). Nadmiar kleju pojawiający się w spoinach przy dociskaniu płytek należy na bieżąco usuwać. W przypadku płytek układanych na podłogach, okładzin wykonywanych na zewnątrz oraz montażu płytek wielkoformatowych zaleca się, aby powierzchnia sklejenia była całkowita (w razie potrzeby stosować metodę kombinowaną polegającą na nanoszeniu zaprawy klejącej na podłoże i na spodnią powierzchnię płytki). Należy zachować szerokość spoin zależnie od wielkości płytek i warunków eksploatacji.

Korygowanie położenia płytki Położenie płytki można korygować, delikatnie poruszając ją w płaszczyźnie sklejenia. Można to czynić przez około 10 minut od momentu jej docisnięcia (w temperaturze ok. 23 °C i 55 % wilgotności). **Fugowanie i użytkowanie okładziny** Spoinowanie można rozpocząć dopiero po stwardnieniu kleju, nie wcześniej niż po 24 godzinach od przyklejenia płytek. Przestrzenie między płytkami należy starannie oczyścić. Powinny być one jednakowej głębokości - w trakcie układania płytek trzeba na bieżąco usuwać z nich nadmiar kleju. Bezpośrednio przed przystąpieniem do fugowania powierzchnię płytek należy oczyścić wilgotną gąbką, a także lekko zwilżyć same spoiny w celu ograniczenia i wyrównania chłonności podłoża. Materiał z opakowania wsypać do naczynia i odmierzyć odpowiednią ilość wody i mieszać, aż do uzyskania jednolitej konsystencji. Czynność tę można wykonać ręcznie, bądź mechanicznie. Masa nadaje się do użycia po upływie ok. 5 minut i po powtórным wymieszaniu. Należy wykorzystać ją w ciągu ok. 2 godzin. Masę należy wprowadzać głęboko i szczelnie w spoiny, za pomocą gumowej pacy. Pacę trzeba prowadzić w kierunku ukośnym do krawędzi płytek, trzymając ją pod kątem około 45° w stosunku do powierzchni okładziny. Do czyszczenia okładziny można przystąpić po 10 – 30 minutach. Należy używać wilgotnych, specjalistycznych gąbek, o większych porach. Fugę należy chronić przed zbyt intensywnym wysychaniem. Aby zachować optymalne warunki wiązania zaprawy należy przez kilka pierwszych dni utrzymywać świeże spoiny lekko wilgotne, np. poprzez zraszanie lub przemywanie powierzchni czystą wodą. Co najmniej przez 3 pierwsze dni wiążąca zaprawa nie może być narażona na opady atmosferyczne, niskie temperatury (poniżej +5 °C) i dużą wilgotność powietrza. Rzeczywisty kolor fugi ustala się po wyschnięciu, po około 2-3 dniach. Jako dodatkowe zabezpieczenie przed zabrudzeniami zaleca się (po całkowitym wyschnięciu fugi, tj. po ok. 2 tygodniach) zastosowanie środka ochronnego.

5.4 Gładzie gipsowe

Sezonowanie. Świeże tynki cementowo-wapienne można szpachlować dopiero po upływie 3-4 tygodni od ich położenia, tynki gipsowe 2-3 tygodni – jest to czas niezbędny, aby tynk dobrze związał i zaszły w nim do końca wszystkie reakcje chemiczne. Podłoża słabe wzmocnić gruntem polimerowym głęboko penetrującym w zależności od stopnia chłonności podłoża. Jeżeli zachodzi potrzeba zwiększenia przyczepności należy

PRZEBUDOWA (MODERNIZACJA) BUDYNKU PUBLICZNEGO GIMNAZJUM W PRZYTYKU W ZAKRESIE CZĘŚCI POMIESZCZEŃ USYTUOWANYCH W POZIOMIE PARTERU

zastosować grunt polimerowy. Przed nakładaniem gładzi podłoża nie wolno zwilżać, należy je odkurzyć.

Szpachlowanie W przypadku szpachlowania ścian ze starymi powłokami malarskimi podłoże musi być odpowiednio przygotowane. Dokładne sprawdzenie przyczepności podłoża jest czynnością bardzo ważną w kontekście właściwej przyczepności nakładanych później mas szpachlowych. Gdy odnawiane podłoże jest zbyt skredowane, tj. pozostawiające ślady na dłoni po jego potarciu, koniecznym jest zagruntowanie całości gruntem polimerowym głęboko penetrującym - w zależności od stopnia chłonności podłoża. Przed nakładaniem gładzi podłoża niewolno zwilżać, należy je odkurzyć.

Sprawdzanie przyczepności starych powłok W celu sprawdzenia przyczepności starych powłok do podłoża, zaleca się zastosowanie miejscowego testu sprawdzającego. W celu jego wykonania należy dokonać na wybranej powierzchni delikatnych nacięć powłoki w postaci krzyżujących się pionowych i poziomych linii. Odstępy pomiędzy liniami powinny wynosić 4-5 mm. Następnie do naciętego miejsca należy przykleić taśmę malarską i po chwili energicznie ją oderwać. Jeżeli testowana powłoka w większości odspoi się od podłoża, oznacza to, że należy ją usunąć i oczyścić podłoże.

Usuwanie starych powłok Przed przystąpieniem do gruntowania należy usunąć, używając metalowej szpachelki, stare powłoki malarskie, luźno związane z podłożem.

Gruntowanie W celu ujednolicenia chłonności podłoża, wzmocnienia go i zwiększenia przyczepności mas szpachlowych należy wzmocnić słabe podłoże gruntem polimerowym głęboko penetrującym w zależności od stopnia chłonności podłoża. Przed nakładaniem gładzi podłoża nie wolno zwilżać, należy je odkurzyć. Grunt zapobiega zbyt szybkiemu oddawaniu wody do podłoża. Zapewnia w ten sposób prawidłowe warunki wysychania wyrobów nawierzchniowych, a także daje powłoki przepuszczalne dla par i gazów.

Naprawa rys i pęknięć Do usuwania rys i pęknięć o szerokości do 5 mm zaleca się stosowanie elastycznej masy szpachlowej, która – dzięki zawartym w masie włóknom szklanym – skutecznie zapobiega powstawaniu nowych pęknięć. Przed przystąpieniem do naprawy rys i pęknięć należy je pogłębić przy pomocy narzędzia z ostrą krawędzią, np. szpachelki, a następnie dokładnie oczyścić. Kolejną czynnością jest nałożenie warstwy Masa po pełnym wyschnięciu pozostawia transparentną powłokę z widocznymi włóknami, którą można pokryć masami szpachlowymi.

Naprawa większych ubytków Przed przystąpieniem do nakładania warstwy wyrównującej należy naprawić większe ubytki używając gipsowe masy szpachlowej. Jednorazowa warstwa może mieć nawet do 3 cm grubości – przy pojedynczych ubytkach. Miejsca szczególnie narażone na obtłuczenia, np. narożniki ścian w przedpokojach, na klatkach schodowych, czy okolice drzwi, zaleca się zabezpieczyć dodatkowo profilami aluminiowymi. Montaż narożników należy rozpocząć od naniesienia punktowo masy szpachlowej następnie docisnąć do narożnika przycięty na odpowiedni wymiar profil aluminiowy i ustawić właściwy pion/poziom.

Szpachlowanie - warstwa wyrównująca Produktem doskonale nadającym się do reperowania ścian i usuwania ubytków jest gipsowa gładź szpachlowa. Nie wykazuje skurczu, wysycha w krótkim czasie, łatwo się szlifuje. Masa szpachlowa jest w postaci sypkiej mieszanki, w związku z tym przed zastosowaniem należy ją odpowiednio przygotować. Przewidzianą do zużycia ilość wsypywać do pojemnika z wodą, w ilości około 1 kg suchej masy na 0,3 l wody, ciągle mieszając. Następnie zawartość pojemnika starannie wymieszać, najlepiej przy pomocy wiertarki z mieszadłem, aż do uzyskania jednordownej, łatwej do nakładania masy. Należy zwrócić uwagę, aby przygotowana masa została dokładnie wymieszana

i nie zawierała żadnych grudek. Gotową masę po upływie około 5 minut ponownie wymieszać i nakładać za pomocą szpachelki bądź pacy ze stali nierdzewnej lub z tworzyw sztucznych. Ważnym jest, aby przed kolejnym zarobieniem nowej partii masy dokładnie wymyć pojemnik/wiaderko. Do nanoszenia warstwy masy szpachlowej przeważnie zaleca się stosowanie dwóch metalowych szpachelek wykonanych ze stali nierdzewnej. Pierwsza, o małej szerokości, służy do nabierania masy szpachlowej i przenoszenia jej na szeroką szpachelkę. Natomiast druga, szeroka, do rozprowadzania masy szpachlowej po wyrównywanej powierzchni. Istotnym jest, aby szpachelka rozprowadzająca stale utrzymywana była w czystości. Wszelkie pozostałości masy szpachlowej należy usuwać z niej używając do tej czynności mniejszej szpachelki. Nanoszenie masy szpachlowej zawsze zaczynamy od miejsc trudno dostępnych, sufitu, a następnie szpachlujemy płaskie powierzchnie ścian. Masę szpachlową należy nakładać pojedynczymi warstwami o grubości około 3 mm. Dzięki temu warstwy szybko wysychają i łatwiej jest uzyskać pożądaną gładkość. **Szpachlowanie - warstwa wygładzająca** charakteryzuje się niską kurczliwością, krótkim czasem schnięcia, a dzięki zastosowaniu specjalnie dobranych składników daje bardzo gładkie, białe i łatwe do szlifowania powierzchnie. Można ją zatem stosować do wykonywania ostatecznej warstwy wyrównującej. Produktem szczególnie zalecany do wykonywania ostatecznego gładzenia ścian jest akrylowa masa szpachlowa. Jest to gotowa do użycia masa szpachlowa najwyższej jakości, która w czasie stosowania zachowuje stałą konsystencję, dzięki czemu może być używana przez długi okres. Doskonałe właściwości masy pozwalają na jej zastosowanie już przy grubości od 1 mm, co jest szczególnie przydatne przy wykonywaniu dodatkowych korekt na odnawianym podłożu. Nie zużyta, szczelnie zamknięta zachowuje przydatność do dalszego stosowania. Masa szpachlowa doskonale nadaje się do nakładania maszynowego. Wystarczy jedynie, w zależności od używanego urządzenia, rozcieńczyć masę dodatkiem do 5% czystej wody. należy nakładać warstwami nie przekraczającymi grubości 3 mm. Ewentualną kolejną warstwę nakładać po stwardnieniu poprzedniej. **Szlifowanie wygładzonych powierzchni** Po wyschnięciu szpachlę należy przeszlifować za pomocą packi z papierem lub siatką ścierną (granulacja 100-150). W kątach i miejscach trudno dostępnych szczególnie polecana jest gąbka ścierna. **Kontrola wykonanego szpachlowania** W celu dokonania kontroli wykonanych prac należy skierować źródło światła (latarka, lampka) równolegle do ściany. Umożliwi to dostrzeżenie ewentualnych nierówności i źle wyszlifowanych miejsc. Przeszlifowane podłoże bezwzględnie należy dokładnie odpylić przed malowaniem farbą podkładową. **Przygotowanie szpachlowanego podłoża do malowania** W celu wyrównania chłonności i ujednolicenia podłoża zaleca się zastosowanie przed malowaniem lateksowej emulsji podkładowej. Produkt ten zwiększa wydajność farb nawierzchniowych, poprawia ich krycie, a także zapewnia oddychanie ścian.

6. KONTROLA BADANIA I ODBIÓR WYROBÓW ORAZ ROBÓT BUDOWLANYCH

Ogólne zasady kontroli jakości robót podano ST-00.00 „Wymagania ogólne”.

- a) sprawdzenie jakości pionowości i płaszczyzny z okładzin tynkowych i glazury
- b) sprawdzenie płaszczyzny oraz jakości malowania ścian

7. WYMAGANIA DOTYCZĄCE PRZEDMIARU I OBMARU ROBÓT

Ogólne wymagania dotyczące obmiaru robót:

Z uwagi na ryczałtową formę wynagrodzenia nie przewiduje się sporządzania obmiarów robót.

8. ODBIÓR ROBÓT BUDOWLANYCH

Ogólne zasady odbioru robót podano w ST-00.00 "Wymagania ogólne".

Sprawdzeniu podlega:

- jakość wykonania tynków , prostolinijność, płaszczyzna
- jakość wykonania okładzin z glazury
- jakość wykonanych narożników i odbojnic

9. SPOSOBY ROZLICZENIA ROBÓT

Cena jednostkowa oferty dla robót musi zawierać wszelkie koszty związane z wykonaniem tych robót

Przyjęta forma ryczałtowa zapłaty za wykonanie całości robót dla zadania. Szczegóły reguluje umowa.

10. DOKUMENTY ODNIESIENIA

10.1. Normy:

- PN-85/B-04500 Zaprawy budowlane. Badania cech fizycznych i wytrzymałościowych.
- PN-70/B-10100 Roboty tynkowe. Tynki zwykłe. Wymagania i badania przy odbiorze.
- PN-EN 1008:2004 Woda zarobowa do betonu. Specyfikacja. Pobieranie próbek.
- PN-EN 459-1:2003 Wapno budowlane.
- PN-EN 13139:2003 Kruszywa do zaprawy.